

Bohoslužby v Zábřehu 29.června 2014

2 Tim 4,6-8.17-18

Milé sestry, milí bratři, v prvním čtení i v textu z listu Timoteovi jsme slyšeli dvě důležitá svědectví z dějin vznikající církve. Týkala se dvou učedníků, kteří přišli ke své službě trochu jinou cestou, ale zažívali během své služby stejné potěšení z Božího díla. Apoštolové Petr a Pavel představují dvě tváře společenství Ježíšových učedníků. Jeden je obrácen spíše dovnitř, druhý ven. Jeden drží klíče nebeské brány, druhý ji co nejvíce otevírá. Mohlo by se zdát, že spíše si odporují, konkurují. Ale právě jejich rozdílnost je základ pestrosti, kterou církev pomalu začínala získávat.

Z přečtených oddílů se dostávají do popředí dvě důležité součásti nejen jejich ale i našeho následování. Nejprve zde byl Petr ve vězení. To není moc příjemná situace. Vězení zbavuje člověka svobody, vytrhuje ze společenských svazků. Je prostředkem, jak vyjádřit, že dotyčný porušil pravidla a nemůže být součástí určitého celku. Petr je v poutech kvůli Ježíši Kristu. Zvláštní, před nějakou dobou se právě tohoto bál, měl strach, že bude chycen a zavřen do vězení. Proto raději Ježíš zapřel. Mezitím se ale cosi důležitého stalo a on se již nebojí ani vězení dokonce ani smrti. Nastal zlom, kdy porozuměl tomu, že jeho život neznamena víc než ten Ježíšův. Proto se o něj tolik nebojí, tolik na něm nelpí. Dává jej Bohu, ať on sám rozhoduje, co bude dál. Proto se také dostává do vězení. Ne proto, že by si to Bůh přál, ale protože se k němu veřejně hlásí, veřejně vyznává, co o něm v Kristu Ježíši poznal. Dává v sázku svůj život, neboť ví, že ho za takové vyznání může postihnout vězení. Svět kolem je takto prostě nastaven. Ježíše sice obdivoval, ale jeho ztotožnění s Božím Synem odmítá.

Když šel Petr do vězení, nešel tam s tím, že se mu nic nemůže stát, protože Bůh je s ním. Stejně jako Pavel k tomuto vyznání dospěje, ale je to až na základě zkušenosti, kterou měl. Boží záchrana je v takovéto chvíli něco, co se nedá nárokovat. To Petr ví, protože, jak už jsem zmínil, odevzdal Bohu svůj život a přijímá s pokorou vše, co přichází. Včetně nutnosti být zavřen do vězení, být souzen a možná i odsouzen za naději, kterou v Ježíši přijal do svého života. Jediné, čemu věří, je naděje, že Boží dílo tím nemůže být ochromeno. Když pak přichází vysvobození, je to jen nezasloužený dar. Však mu také zpočátku Petr nemohl uvěřit. Když ale poznal, že je volný, poznává také, jak osvobodivé je odevzdání do Božích rukou. Od na své věrné pamatuje, nenechá je na pospas tomuto světu, nenechá, aby jeho dílo bylo takovýmto způsobem překaženo. Z toho tedy plyne ta první důležitá součást našeho následování. Je to věrnost Bohu, víra v jeho dílo, v to, že on koná a my se jen necháme vést.

Příběh Petřův a jeho zkušenost jsou tedy povzbuzením pro naše následování. Vždyť i my zápasíme se svojí odvahou, s tím, abychom dokázali nejen veřejně Krista vyznat, ale skutečně ho učinit přednějším než sami sebe, zápasíme s odvahou nemyslet na sebe, ale jen na jeho dílo. A tak nám kdesi v hloubi nitra hlodá otázka, jaké ten či onen krok může mít pro nás důsledky? Nezkazíme něco, když nedáme na svůj rozum, ale poslechneme volání Boží, necháme se vést touhou po naplnění jeho vůle? Nezpůsobíme tím sobě nějakou újmu? Není problém ve velkých vyznáních, tak jako neměl problém Petr kasat se věrností cestou do Getsemane. Avšak věrnost v každém kroku každé doby, to je něco jiného než velké vyznání. Zde nehrají svou roli slova, zde nejde o projevy, zde jde o postoj srdce, o samotné založení našeho života. U něj všechno začíná a zde také rychle může skončit. Odvaha víry není něco, co si můžeme koupit nebo vypěstovat. Můžeme ji získat jen tak, když se skloníme před Bohem a dá mu nejen své trápení a hříchy, ale právě také srdce a necháme se naplnit jeho Duchem. V něm je síla, která zatlačí naši přirozenou snahu dbát hlavně na sebe a pomůže dbát ve všem na Boha. Není tedy rozhodující, jestli se dostaneme do nesnází, ze kterých nás Bůh vysvobodí, ale zda budeme Bohu užiteční, staneme se skálou svým bratrům a sestrám.

Apoštol Pavel také zakusil pronásledování. I on se připojuje k Petrově zkušenosti, že byl mnohokrát na pokraji konce, ale Pán jej vysvobodil, aby mohl i dále konat své dílo. V listě Timoteovi však ukazuje i něco dalšího, také pro nás důležitého. Je to přijetí vlastní konečnosti. Pavel píše Timoteovi, že je na konci své cesty. Ohlíží se zpět a přitom je plný radosti. Možná nám jeho slova můžou znít trochu vychloubačně. Takové věci by se přeci měli říkat spíš o lidech, než aby je lidé říkali sami o sobě. Pavel si ale věří. Jeho slova nejsou nadsázkou, nejsou příliš idealizovaným pohledem na aktivity jeho života. Jsou spíše vyjádřením pokorné naděje. Snažil jsem se, konal podle svého nejlepšího svědomí, usiloval jsem jít za Kristem. Nyní tedy mohu očekávat jeho odměnu. Vlastně to Pavel rozšiřuje na každého, kdo s láskou očekává Ježíšův příchod. Opět je zde důležitý vztah k Božímu dílu. Mluví se o lásce o milování jeho příchodu. Co ta slova vyjadřují? Pokud člověk něco miluje, dává tomu vše. Podřizuje tomu svůj život. Dělal to tak Pavel, stejně tak to mohou činit mnozí další. A právě na ně čeká odměna vítěze.

Pavel mluví o dobrém boji, zápase. Je to takový zvláštní pohled na život. Život je zápas. S čím, proti komu? Asi by se toho dalo najít hodně. Sami přeci zápasíme s mnoha věcmi a tak bychom zde nemuseli příliš váhat. Ve světě jsou mocnosti zla, s těmi se dá zápasit, stejně tak jako s různými pochybovači, odpůrci. I těch Pavel potkávalo mnoho, zápasil s nimi a obstál. Mnoho lidí vytrhl ze spáru smrti, když jim přinesl evangelium a oni tak mohli přijmout Pána Ježíše. Ale popravdě řečeno, tyto zápasy nejsou zase tak těžké. Vždyť v nich ani člověk sám nezápasí. Není to lidské dílo, které budí v srdci víru. Víru budí Boží láska. Při všem, co Pavel konal se tak nabízí ještě jeden zápas. Jeho výrazem jsou i slova psaná Timoteovi. Je to zápas se sebou samým, zápas s vlastní pýchou, pocitem nesmírné důležitosti. Proto dodává i tu zmínku o víře. Zachoval víru, věrnost. Zachovat věrnost pak znamená stále ukazovat ke Kristu. Ne ke svým

zásluhám, ale ke Kristu a jeho zásluze, která nám dala život. Takový boj je hodně složitý, protože znamená porazit sám sebe. Být vítěz i poražený zároveň, což je asi hodně těžko představitelné. Je to vlastně takový odkaz k Pavlově pojetí křtu, kdy sám musí umřít Kristu, aby se spolu s ním znovu vrátil k životu. Tedy stát se vítězem nikoliv svou silou, ale odevzdáním se Bohu, popřením sebe sama. Právě tímto způsobem Pavel vedl svůj život. Musel popřít sám sebe, změnit vše, co považoval za správné. Vždyť byl pronásledovatel křesťanů a farizeus. Znal Písmo a byl si jist tím, že mu dobře rozumí. Avšak po setkání s Ježíšem bylo vše zcela jinak. Najednou viděl věci, které mu byly dřív skryté a které snad ani nechtěl domýšlet do konce. Častokrát měl určitě možnost dát se pohodlnou cestou života, ale nešel. Mohl zůstat mezi svými oblíbenými sbory, ale místo toho se nechal zatknout, pak možná šel do dalších končin, až opět skončil před soudem.

Pavel mluví o tom, že bude obětován. To jen dotváří obraz jeho života. On sám sebe přinesl jako živou oběť Bohu a nyní se tato oběť dovrší. Z Pavlových slov se zdá, že dorazil do svého cíle. Není to známka toho, že by byl sám se sebou spokojen, ale je to opět zkušenost z jeho služby Pánu. Zakusil, že je s ním a vysvobozuje ho, aby nesl evangelium ke všem národům. Pokud nyní Pavel zůstává v poutech a nepřichází žádné propuštění, má k tomu jen jedno vysvětlení. Svůj úkol vyplnil. Vše, co skrze něj chtěl Bůh vykonat, to vykonal a tak ho čeká už jen jediné. Čeká ho setkání s Pánem, kdy z jeho rukou převezme věnec spravedlivých.

Z Pavlova života tak plyne ona druhá důležitá součást našeho následování. Je to radost z vykonaného díla, je to poznání vděčnosti za tu milost, být součástí Božího jednání v tomto světě. Umíme tak vidět své životy a vše, co v nich konáme? Pavel nás to může naučit. Nemusíme se se hrbít někde s falešnou pokorou, ale smíme se spokojeně ohlédnout a pochválit, co jsme v životě prožili. A přitom si uvědomit, jak mnoho do toho zasáhl Bůh. Bez něj bychom se asi neměli moc čím pochlubit. Osobně jsme možná dosáhli mnoha úspěchů, takových malých radostí jako třeba vynález perpetuum mobile. Co to ale je v porovnání s věčnou spásou, tedy perpetuum salve? Ta může být skrze nás také přinesena jako něco zásadního pro lidský život. Avšak jen ve chvíli, kdy to nebude náš hlavní cíl, ale jen důsledek našeho odevzdání Bohu.

Mohli jsme se tak dnes seznámit se dvěma svědky víry. Oba rozdílní, tak jako jsme rozdílní my, každý s jiným obdarováním. Přesto ale stejní v tom, co nám přinášejí. Je to povzbuzení, že sloužit Bohu není žádné bláznovství, ale je to jediná smysluplná a radostná náplň lidského života. A to i přesto, že někdy je tento život ohrožen a my sami pro něj nevidíme východisko. Smíme ale věřit slovům Pavla, že Bůh nás vysvobodí a zachová pro své království.

Pane Ježíši, děkujeme, že posíláš do našich životů své svědky, kteří nám ukazují, jak je možné

Neděle 29.června 2014

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Pondělí, 29 Zář 2014 09:04 -

jít za tebou, být tvým následovníkem v každém čase. Prosíme dej i nám, ať svou vírou smíme být svědky tomuto světu a na konci spolu s Pavlem zvolat, že dobrý boj jsme bojovali a víru zachovali a smíme se těšit na tvůj věnec spravedlnosti.

Amen.